

A portrait of a woman with blonde hair, smiling, wearing a textured, light-colored top. The background is a solid, muted brown color.

ANNIMARI KORTE

YLI KAIKKIEN
AITOJEN

MIKA SAUKKONEN

TAMMI

Mika Saukkonen

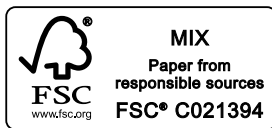
ANNIMARI KORTE

YLI KAIKKIEN AITOJEN

TAMMI

HELSINKI

Kuvaliitteiden taitto: Maria Mitrunen

© Annimari Korte, Mika Saukkonen ja Tammi 2021
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-3052-8

Painettu EU:ssa

”If you tell me it’s impossible, I will show you a miracle.”

– ANNIMARI KORTE

*”Tarinasi on niin menestyksekkäs.
Tiesin jo kauan sitten, että aidat ovat sinulla verissä.
Sinulla on synnynnäinen tekniikka.”*

– PASCAL MARTINOT-LAGARDE,
110 METRIN AITOJEN EUROOPANMESTARI,
BERLIINI 2018

SISÄLLYS

Aluksi.....	11
Kirjoittajan esipuhe	13
Prologi: Olinko se minä? – Joensuu 24.7.2019.....	16
1. VEIKKOLAN UJO, KOULUKIUSATTU TYTTÖ...	19
Piirileirille ja Helsinkiin	26
Kuortaneelle itsenäistymään	30
Adam Nelsonin kanssa porealtaassa	37
Takaisin kotiin	39
2. MAAILMALLE	41
Sakari Oravan tyly lausunto	48
San Diegoon.....	50
Ensimmäiset tatskat.....	53
Valmentaja vaihtuu.....	55
Iinan tragedia.....	57
San Diego, goodbye!	58
Road trip Clemsoniin.....	61

Clemson.....	66
Romantiikkaa ja valmistuminen	68
Atte Pettisen valmennukseen	72
Asafa Powell lohtupizzalla.....	76
Jamaikalla.....	78
Usain Boltin uudenvuodenbileissä.....	80
Opiskelua ja vedonlyöntiä	81
3. VAIKEAT VUODET	85
Tietzen syndrooma.....	85
Timanttiliigaa ja suhde Pascal Martinot-Lagarden kanssa.....	90
Synkkä syksy.....	96
Haluan kuolla.....	99
Jamie MacDonald	103
”Urheilu-ura oli siinä”	106
Orlando Ortega.....	108
Portugalin aika.....	112
Barcelonaan	117
Paluu radalle ja FC Barcelona.....	119
Jälleen lähtötelineissä!.....	122
”En gång IFK, alltid IFK!”	124
Keuhkokuume päätti kauden 2017	126
Barcelonan isku.....	129
Kohti uutta kautta	130

4. SUURI MUUTOS 135

Barcelona jää.....	135
Rafa Blanquerista uusi valmentaja.....	137
Uusi startti.....	141
Mediapeliä.....	145
EM-rajan alitus ja kohti Berliiniä.....	151
Jyväskylän Kalevan kisat.....	153
Berliinin EM-kisat.....	155
Ruotsi-ottelun kolmoisvoitto.....	158
Hyvää ja huonoa.....	162
Keskisen kyläkaupasta korvikset.....	165
Missattu dopingtesti.....	168
Voitto Nooralotasta ja alle MM-rajan.....	170
Paavo Nurmi Games ja liikaa painoa.....	174
Kisabiisi.....	177
Joensuu ja suomenennätys.....	179

5. HUIPPU-URHEILIJAN ELÄMÄÄ..... 187

Villi kortti.....	187
Suomi–Ruotsi-maaottelu.....	190
Eurooppa vastaan USA.....	192
Rukouskutsu.....	194
Dohan MM-kisat.....	197
Ripset hidastavat?.....	201
Kohti kautta 2020.....	202
Hallikaudesta tynkä.....	207
Braian Toledon tragedia.....	209

Koronan varjossa.....	212
Ensiasunnon ostaja.....	215
Motivaatiota riitti.....	218
Lahti 2020.....	221
Kesäkuun paras päivä.....	222
Kuuma kisa Espoossa.....	224
Startteja ja starttirahoja.....	227
Kalevan kisat 2020 – kesän tärkeimmät.....	229
Vuoden positiivisin suomalainen.....	237
Dopingpostia SUEKilta.....	241
”If you tell me it’s impossible, I will show you a miracle”.....	245
Kohti Tokiota.....	247
Tilastot.....	255
Kiitos.....	269

Aluksi

Juostuani suomenennätyksen kesällä 2019 kesti monta kuukautta ennen kuin uskoin, että olin todella rikkonut ennätyksen ja alittanut olympiarajan. Olin saavuttanut unelmani, joita pidettiin mahdottomina. Kaikki tuntui unelta, jota vain seurasin vierestä.

Kirjan tekeminen on auttanut minua prosessoimaan kaikkea kokemaani ja antanut minulle entistä enemmän uskoa ja motivaatiota tulevaan. On ollut mielenkiintoista käydä läpi elämäni vaikeita vuosia, jotka nyt tuntuvat todella kaukaisilta. Tuntuu, että se oli eri elämää. Olin eri ihminen.

On ollut aikoja, jolloin haaveilin vain terveydestä. Juokseminen ei käynyt mielessänikään, saati sitten huippu-urheilu. Vielä kolme vuotta sitten en olisi uskonut voivani olla tilanteessa, jossa nyt olen. Olen saavuttanut kaiken, mistä olen ikinä haaveillut, ja enemmänkin.

Olin saanut kyselyitä kirjan tekemisestä jo aiemmin, mutta en ollut innostunut tekijöistä. Kun Mika sitten kysyi, olisinko kiinnostunut kirjaprojektista hänen kanssaan, olin heti varma, että hän on oikea henkilö tähän. Olin tavannut Mikan ensimmäisen kerran jo vuosia sitten ja

saanut hänestä hyvin positiivisen ja mukavan kuvan. Hän oli aina ystävällinen. Tiesin, että Mikaan voin luottaa. Juuri samalla viikolla, jolloin olin ensimmäisen kerran jutellut asiasta Mikan kanssa, Tammesta satuttiin kysymään, olisiko kiinnostunut kirjan kirjoittamisesta. Täydellinen ajoitus.

Aloitimme kirjan tekemisen heti kesän 2020 kilpailukauden jälkeen, ja uskon tämän prosessin tehneen minulle vain hyvää. Mika ymmärtää huippu-urheilua, ja niinpä sovimme kaikki tapaamisemme treeniaikataulujeni mukaan ja pystyin käyttämään nuo tunnit aina palautumiseen.

Olin aiemmin miettinyt, että haluaisin tehdä kirjan vasta urani tai olympialaisten jälkeen. Olympialaisten siirtyminen sai minut kuitenkin ajattelemaan, että tällaisina poikkeusaikoina muutkin varmasti tarvitsevat inspiraatiota ja motivaatiota. Saan itse voimia ja motivaatiota kaikilta, jotka kertovat vaikeuksieni ja periksiantamattomuuteni antaneen voimia heille itselleen.

Toivon tarinani ja tämän kirjan tuovan vieläkin laajemmalle joukolle inspiraatiota ja voimia jaksaa vaikeiden aikojen yli. Uskon täysin siihen, että vaikeudet vahvistavat ja epäonni tuo onnea tulevaan. Positiivisella asenteella, itseensä uskoen sekä kovalla työllä voi saavuttaa mitä vain. Paras on vasta edessä!

Helsingissä helmikuussa 2021

Annimari Korte

Kirjoittajan esipuhe

H einäkuussa 2014 yleisurheilun Timanttiliigassa kiljailtiin Pariisissa. Kisat olivat kauden kovatasoisimmat kyseisessä liigassa, ja mukana olivat maailman yleisurheiluhuiput, Suomen keihässuuruus Tero Pitkämäki mukaan lukien. Olin paikalla kollegani Arto ”Artsi” Bryggaren kanssa tekemässä lähetystä Canal+-televisio-kanavalle, joka siihen aikaan välitti kisat Suomeen.

Hotellimme sijaitsi paraatipaikalla, aivan Eiffel-tornin kupeessa. Saavuimme Pariisiin päivää ennen kisojen alkua ja hoidimme kaikki tavanomaiset rituaalit, panimme purkkiin Pitkämäen haastattelun ja niin poispäin. Tämän jälkeen lähdin tapani mukaan pikku lenkille läheiselle yleisurheilukentälle, jolla lämmittelivät myös seuraavan päivän kisaan valmistautuvat maailmanhuiput. Olin voittajafiliksissä, sillä kanssani samaan aikaan kentälle sattuivat muiden muassa kolmiloikkaaja Christian Taylor ja kroatialainen kiekkohirvu Sandra Perković.

Palatessani takaisin huomioni kiinnittyi hotellin aulassa vaaleaan, vetävän näköiseen nuoreen naiseen, joka vilkkaasti käsiään heilutellen keskusteli vastaanotossa norjalaisen keihäänheittäjän Andreas Thorkildsenin kanssa.

Saavuttuani parin kohdalle nainen huikkasi minulle iloisesti selvällä suomen kielellä: ”Moi!” Hätkähdin – ja vastasin kansainväliseen tyyliin: ”Helou!” Hissin ovelta vilkaisin vielä uteliaisuuttani naisen perään ja mietin, että kukahan tuokin daami oli ja mahtoiko hän tosiaan olla suomalainen.

Seuraavana päivänä aamiaisen jälkeen kulutimme Artsin kanssa aikaa hotellin aulassa, kun hissistä ilmestyi tuo sama edellispäivänä näkemäni vaalea nainen. Hän asteli kohdallemme ja esitteli itsensä Timanttiliigan organisaatiolle ja Ylelle työskenteleväksi entiseksi aitajuoksijaksi Annimari Kortteeksi. Artsi muistikin heti tämän nuoren lahjakkaan pika-aiturin, minä en. Pian minullekin kuitenkin selvisi, kenestä oli kysymys. Annimari oli tehnyt varsin vakuuttavaa jälkeä nuorten sarjoissa mutta oli nyt tauolla lukuisten loukkaantumisten ja sairauksien takia. Omien kontaktiensa kautta hän oli päässyt Ylelle tekemään haastatteluja ja kirjoittamaan artikkeleita nettiin. Lisäksi hän kokosi Timanttiliigan organisaatiolle urheilijabiografioita, selostajien käyttöön tarkoitettuja taustatietoja. Puolituntisen keskustelumme aikana Annimari ehti kertoa tarinansa ja sen, miksi hänen uransa oli nyt tauolla. Sairauskertomuksen perusteella arvelin sen olevan jopa kokonaan ohi. Itse asiassa olin aivan varma siitä.

Ensi tapaamisestamme minulle jäi Annimarista hyvä ja vilpitön kuva. Näimme tämän jälkeen vuosien varrella usein kisoissa ja heitimme iloista läppää aina tavatesamme. Monesti ihmettelin, miten hän tuntee lähes kaikki maailman parhaat yleisurheilijat.

Kun sitten alkuvuodesta 2020 mietin uutta kirjan aihetta, mielessäni oli Annimarin tarina. Miten kenenkään

oli mahdollista nousta lähes viiden vuoden tauon jälkeen Euroopan huipulle ja suomenennätysnaiseksi niinkin kilpailussa lajissa kuin naisten pika-aidoissa? Tämä kysymys sai minut tarttumaan aiheeseen. Ja ilokseni Annimari lähti innolla projektiin mukaan.

Annimari on tällä hetkellä yksi Suomen seuratuimmista urheilijoista kaikki lajit huomioon ottaen. Hänen tarinansa on uskomaton, niin hämmästyttävä, että monien on ollut vaikea uskoa sitä todeksi. Tämän kirjan tarkoitus on paitsi avata lukijoille ja kuuntelijoille Annimarin uran vaiheet myös paljastaa hänen sielunmaisemaansa. Urheilijana hän on kova ja määrätietoinen, itsepäinenkin. Ihmisenä herkkä ja haavoittuvainen.

Haluan kiittää Annimaria ja hänen lähipiiriään luottamuksesta minua kohtaan tätä kirjaa tehdessämme. Olen oppinut tällä matkalla paljon siitä, miten vaikeudet on tehty voitettaviksi ja millaista on olla huippu-urheilija nykymaailmassa. Käsite ”aidat verissä” on saanut oikean merkityksen.

Tervetuloa mukaan aitamatkalle!

Helsingin Maununnevilla keväällä 2021

Mika Saukkonen

Prologi: Olinko se minä?

– Joensuu 24.7.2019

Heti juoksun jälkeen minulla oli epätodellinen olo. Toisaalta olin valtavan onnellinen, toisaalta epäuskoinen. Tällaista tunnetta en ollut kokenut koskaan ennen. Oli kuin kahdenkymmenen vuoden aikana kerääntyneet tunteet olisivat purkautuneet ja värisseet kehoni läpi. Kaaduin maahan ja itkin.

Kunniakierroksen jälkeen ensimmäisenä mielessäni oli kysymys, missä dopingtestaaja on. Halusin varmistaa, että hän oli jo paikalla, ja tiedustelin asiaa Suomen Urheiluliiton edustajalta Tapio Nevalaiselta. Testi tietysti tehtiin ja oli ohi vasta yhdentoista jälkeen illalla.

Kun vihdoinkin pääsin hotellilleni, minulla oli aikaa rauhoittua ja käydä iltaa mielessäni läpi. Onnistuneen juoksun jälkeen en muista paljonkaan siitä, mitä juoksun aikana tapahtui. Heikommat suoritukset sen sijaan jäävät yleensä jollain lailla mieleen. Nyt en muistanut illan juoksun kuluista mitään.

En saanut nukuttua. Valvoin hotellihuoneessani koko yön, luin viestejä, joita oli tullut tulvimalla, ja vastailin niihin. Olin tietysti onnellinen siitä mitä olin tehnyt, mutta

keskellä yötä olo tuntui silti jotenkin tyhjältä. Siitä asti, kun 14-vuotiaana aloitin aitajuoksun, olin unelmoinut tästä hetkestä, hetkestä, jonka ei pitänyt enää olla edes mahdollinen. Olin jo tottunut ajatukseen epäonnistumisesta, niin usein olin kokenut epäonnistumisia vuosien varrella. Miten minä olin pystynyt tähän? Juoksin uuden suomenennätyksen 12,72, rikoin olympiarajan, nousin Euroopan tilaston kakkoseksi ja maailmantilastossakin yhdeksänneksi.

Tunsin olevani oman elämäni sivustakatsoja. Katsoesani videota juoksustani yhä uudelleen ja uudelleen minusta tuntui kuin tuo videolla näkyvä juoksija en olisi ollut minä vaan joku toinen. En ymmärtänyt itsekään reaktiottani. Kun ihminen saavuttaa jotakin, mistä on kauan haaveillut, hänelle voi tulla tyhjä ja surullinen olo. Toiset jopa masentuvat. Näin ovat psykologit selittäneet. Oliko minulle käymässä samoin?

1.

VEIKKOLAN UJO, KOULUKIUSATTU TYTTÖ

Kirkkonummen kupeessa sijaitsevassa Veikkolassa ei ollut 2000-luvun alussa nuorille oikein muita harrastusmahdollisuuksia kuin yleisurheilu. Niinpä minäkin menin 13-vuotiaana kaverini kanssa Veikkolan Veikkojen yleisurheiluharjoituksiin. Siihen aikaan Veikkolan Veikkojen touhuja veti Arimo Bäckman, ja hän ohjasi meitäkin. Samoihin aikoihin kävin myös Espoossa pelaamassa koripalloa ja harrastamassa muodostelmaluistelua. Nämä lajit pysyivätkin pääharrastuksinani 14-vuotiaaksi asti, jolloin aloin menestyä aitajuoksussa.

Yleisurheilun puolella halusin alun perin hypätä korkeutta. Sitä olin valmis tekemään tuntikausia. Kajsa Bergqvist oli uuden vuosituhatosen suurimpia tähtiä Ruotsin yleisurheilutaivaalla, kansainvälisesti menestynyt korkeushyppääjä ja monen nuoren esikuva. Niin minunkin.

Luultavasti kiinnostukseni korkeushyppyyn oli syttynyt hänen ansiostaan. Vielä tuolloin en juossut aitoja, vaan pikemminkin pelkäsin niitä, kaiketi eniten sitä, etten pääsisi niiden yli. Veikkolassa yleisurheilu oli luonteeltaan hyvin perinteistä, yleisurheilukoulua, jossa käytiin läpi eri lajeja. Minä hyppäsin korkeutta, mutta heitin myös kiekkoa ja juoksin 600:aa metriä. En ollut nopea, mutta kestävyytteni oli hyvä.

Yleisurheilu oli myös sopivan edullinen harrastus. Meillä oli tavallinen perhe. Isäni Vesa oli tilastotieteilijä ja toimi Tilastokeskuksessa kehityspäällikkönä, ja äitini Eeva-Liisa työskenteli Masalassa terveydenhoitajana. Lisäksi minulla on puolitoista vuotta nuorempi sisko Helena ja puolitoista vuotta vanhempi veli Juhana. Helenakin juoksi aikoinaan jonkin aikaa aitoja, mutta kun hän eräällä piirileirillä mursi kätensä, se ura päättyi siihen.

Perheessämme ei ollut puutetta mistään, mutta rahaasioissa oltiin silti tarkkoja. Esimerkiksi ulkona ei käyty syömässä usein, vaan söimme taloudellisesti perinteistä kotiruokaa. Urheiluvarusteitakin hankittiin, mutta yhdet piikkarit saivat kyllä riittää pariksi vuodeksi. Isä oli pelannut junnuvuosinaan jalkapalloa ja valmentanutkin lajissa ja äiti oli puolestaan harrastanut naisvoimistelua, mutta muuten perheessämme ei ollut mitään erityisempää urheilutaustaa. Meitä lapsia kuitenkin kannustettiin pienestä pitäen liikunnalliseen elämäntapaan ja urheiluharrastuksiin.

Minulla oli kotona turvallinen olo. Meistä lapsista pidettiin aina huolta ja meitä kannustettiin. Isä ja äiti hoitivat kuljetukset ja huolehtivat siitä, että kaikki toimi ja oli kunnossa. Kaikesta tästä olen tänä päivänäkin kiitollinen.

Kävin ala-asteen ja myös yläasteen seitsemännän luokan Veikkolassa. Olin pienenä tyttönä todella ujo ja kärsin siitä jo ala-asteaikoina. Kavereita minulla toki oli, ja parhaat kaverit löytyivät tuolloin yleisurheilukentältä. Laura, josta tuli sittemmin yksi parhaista ystäväistäni, oli ala-asteella rinnakkaisluokallani, mutta me tutustuimme toisiimme paremmin vasta yläasteikäisinä. Yhdeksännellä luokalla olimmekin sitten luokkakavereita. Laura ei ollut kiinnostunut urheilusta – eikä ole vielääkään, mitä nyt on alkanut seurata minun juoksujani. Se oli ja on edelleen jotenkin vapauttavaa. Me voimme jutella tuntikausia, eikä minun urheilujutuistani tarvitse sanoa sanaakaan. Kolme-toistavuotiaana alkanut ystävyys on yksi parhaista asioista, mitä minulla on.

**EEVA-LIISA KORTE & VESA VIRTANEN,
ANNIMARIN VANHEMMAT**

Hentoinen ja ujo – sellainen Annimari oli pienenä, silloin kun ei vielä voitu aavistaa, mihin hänen polkunsuunta olisi. Kotipiirissä hän oli iloinen ja hymyileväinen, avulias, kekseliäs ja itsepäinen, vaikka muut ehkä tunsivatkin Annin, joka mieluiten vetäytyi turvallisen kaverin selän taakse.

Ujouden, vahvan luonteenpiirteensä, Anni uskalsi voittaa ensimmäisenä koulupäivänään, kun opettaja kysyi, osaako kukaan sanoa, paljonko kello on. Vaikka suuri luokkahuone oli täynnä vieraita lapsia ja vanhempia, Annin käsi nousi ainoana viittaamaan.

SUOMEN SEURATUIMMAN URHEILIJAN HUIKEA TARINA!

Kuinka nuoresta lahjakkaasta työstä ja uransa jo kertaalleen lopettaneesta urheilijasta tuli suomenennätysnainen ja yksi Euroopan parhaista naispika-aitureista?

Annimari Kortteen matka on ollut uskomaton. Entisestä koulu-kiusatusta on tullut urheilukansan suursuosikki. Lähes viiden vuoden kilpailutauko ja raastavat terveysongelmat olivat viedä nuoren naisen hengen.

Unelma elää ja edessä siintävät Tokion kesäolympialaiset 2021. *Yli kaikkien aitojen* kertoo Annimarin uran vaiheet ja avaa hänen sielunmaisemaansa. Se paljastaa kovan ja määrätietoisen, itsepäisenkin urheilijan. Ja herkän ja haavoittuvaisen ihmisen.

www.tammi.fi

99.1

ISBN 978-952-04-3052-8